

30. neděle v mezidobí A

Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. (Mt 22,37)

První čtení

Exodus 22,20-26

Toto praví Hospodin: "Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neublížujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky. Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li si jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný."

Druhé čtení

1. Soluňanům 1,5c-10

Bratři a sestry! Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji. Od vás se přece slovo Pane rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla (zpráva o tom), že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť (tam lidé) sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se (Božího) hněvu.

Když se farizeové doslechli, že (Ježíš) umlčel saduceje, shromáždili se a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl uvést do úzkých a zeptal se: "Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?" Odpověděl mu: "'Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.' To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci."

K zamyšlení

Setkáváme se každý den – z různých důvodů, ať již záměrně nebo ne – s určitými rozhodnutími o lidech, věcech nebo cestách, které jsou pro nás důležité. Před rozhodnutím stojí rozlišování, uvážení možných alternativ. To znamená rozhodnutí se pro někoho nebo pro něco zákonitě, nezvratně, i rozhodnutí se proti všem možnostem. Nám lidem 21. století je zatěžko, abychom se jasně rozhodli a s tímto rozhodnutím se rozloučili s ostatními lidmi. Nejraději bychom si uchovali otevřených několik možných cest...

Společenství v Soluni, jak můžeme číst v dnešním druhém čtení, se "přes velké soužení" rozhodlo následovat cestu Ježíše. Pravděpodobně díky Pavlovi skrze jeho činy a skutky, bylo společenství přesvědčeno o spásanosné cestě s Kristem. Proto bylo připraveno navzdory těžkostem tuto cestu přijmout. Zdá se, že jeho členové následovali tuto cestu tak přesvědčivě, že ostatním členům skrze jejich životní postoje a víru dávali příklad. Tak přesvědčivě a přesvědčeně se můžeme rozhodovat jen tehdy, když je nám jasné, že toto rozhodnutí má v našem životě velký význam. Pravé a hluboké rozhodnutí se pro víru v Boha, vykonané v naději a v důvěře, je rozhodnutím pro toho Boha, který je život a který život plánoval, nejen pro nás, ale pro všechny lidi. Rozhodnutí se pro tohoto Boha života v sobě zahrnuje starat se na straně Boží také o život našich spolubratrů a při tvoření, budování vlastního života má pohled i na životní štěstí našich blízkých. Pokud jsme přesvědčení, že Bůh chce dobro pro všechny lidi, nesmí docházet k tomu, že jeho dobro bude ničeno skrze lidské utlačování a vykořisťování. Pro Boha, který vždy stojí na straně utlačovaných, je sociální hřích velkou vinou a nezůstane to, jak čteme v prvním čtení, bez důsledků pro viníky. Boží vztah je jen tehdy "celistvý", když je do něj zahrnutý vztah k blízkým. Boží láska a láska k bližním je neoddelitelně vzájemně propojená. To vyplývá i z evangelia, když se farizeové ptají Ježíše, co je to "velké přikázání" (vlastně to: "základní přikázání") v zákoně a Ježíš ve své odpovědi zahrnuje lásku k Bohu a k bližnímu do jednoho dvojjákona. Jednoduchou a jasnou odpovědí vede Ježíš nejen znalce písma své doby, ale také nás zpět k základu a k tomu podstatnému. Potřebujeme "jen" tyto dvě strany lásky jako "celou lásku" integrovat do našeho života, která zahrnuje srdce, duši a ducha. A to nejen teoreticky, ale důsledně prakticky! Milovat Boha a svět filozoficko-teoreticky je vždy jednodušší než se věnovat Bohu nebo nechat naši lásku k němu projevit se "pozemsky" a to tak, že se s některými lidmi v našem životě budeme setkávat s přízní, úctou a zodpovědností. Když tento princip uchováme v srdci, pochopili jsme střed naší křesťanské lásky.